

сключенъ и ще се прекратятъ кръвопролитията. За срещата било назначено мѣсто на брѣга, въ горната часть на Златния Рогъ при Космедия сотвѣнъ Влахернскитѣ стени, гдето била построена въ морето една здрава платформа така, щото да може удобно да престане императорската триера; платформата била обиколена съ ограда, отвѣтре на която трѣбвало да стане срещата.

Докато ставали тия приготовления Симеонъ изпратилъ да изгорятъ църквата св. Богородица при „Живоносния изворъ“ (днешното Балѣклж) и всичко около него, „отъ което било ясно, забелязва лѣтописецътъ, че той съвсемъ и не желаелъ миръ, а само мамѣлъ императора съ празни надежди.“ Романъ пъкъ въ това време отишълъ заедно съ патриарха въ църквата св. Богородица Влахернска, и влѣзълъ въ църквицата св. Ракла, която се намирала въ дѣсното крило на олтаря при ризницата, гдето на колѣне и съ вдигнати къмъ небето рѣце, обливайки съ сълзи свещения подъ, молилъ светата и пречиста Богородица да смекчи неумолимото и жестоко сърдце на високомѣрния Симеона и да го убеди да склучи миръ. (Следъ това императорътъ, като извадилъ отъ св. Ракла свещения „омофоръ“ (поясъ) на Богородица, опасалъ се съ него като съ несъкрушима броня и придруженъ отъ патриарха и свита войници, снабдени съ щитове и орѣжие, дошълъ на приготвеното за среща мѣсто.

Въ четвъртъкъ на 9. септемврий въ 4 часа (около 10 часа пр. пл.) пристигналъ тамъ и царь Симеонъ начело на голѣма свита, „построена въ редове, отъ които едни имали златни щитове и копия, други — сребърни, а нѣкои били украсени съ другъ родъ орѣжие, всички пъкъ били облѣчени въ желѣзни брони. Тѣ обиколили Симеона и го приветствували като императоръ на ромейски езикъ.“ Всички членове на сената стояли на градскитѣ стени и оттамъ гледали на това зрелище. Романъ прѣвъ се покачилъ на платформата и очаквалъ Симеона. Следъ като били дадени заложници отъ дветѣ страни, и българитѣ внимателно огледали платформата, да не би да се окаже нѣкоя измама или засада, Симеонъ слѣзалъ отъ коня си и се приближилъ до императора. Тѣ се приятелски поздравили и почнали да говорятъ речи единъ къмъ другъ за мира. Въ своята речъ Романъ, като изтъква, че Симеонъ, като християнинъ и при това истински, трѣба да обича мира и любовта, моли го да спре неправди, убийства и проливането на невинни кърви и да склучи миръ; напомня му за кратковременността на човѣшкия животъ, и че той трѣбва да помисли, какво той ще дава отговоръ за своитѣ дѣла предъ страшния и справедливъ Сждия. „Ако това правишъ, казалъ Романъ, отъ желание за богатство, азъ ще те изпълня до ситостъ съ желаемото, само задръжъ дѣсницата си, полюби мира, обикни съгласието, та и ти самъ да поживѣешъ животъ миренъ, безгриженъ и необезпокояванъ, а християнитѣ най-сетне да си починатъ отъ бедствията и да престанатъ да убиватъ християни, защото не имъ подобава да вдигатъ орѣжие противъ едновѣрци.“ — Тая речъ, споредъ лѣтописеца, дотолкова подействувала върху Симеона, че той посраменъ, се съгласилъ да склучи миръ. Когато следъ това Симеонъ билъ обсипанъ съ великолепни дарове, двамата господари си разотишли. Презъ време на тая среща, разказва лѣтописецътъ, се случило нѣщо чудесно, което за видѣлитѣ го се показало необикновено. Когато двамата господари се разговаряли, два орела, следъ като прилетѣли надъ тѣхъ, извикали, сблизили се единъ до другъ и веднага се раздѣлили: единиятъ хврѣкналъ къмъ столицата, а другиятъ — въ посока къмъ Тракия. Тия, които видѣли това, счели го за недобра поличба, защото, казвали, двамата господари си разотишли, безъ да се спогодятъ относно мира. Симеонъ, когато се върналъ въ лагера си, разказалъ на своитѣ велможи